

„**R**RRRRRRRRRR!“
Hlasný výkrik za chrbtom Evu poľakal. Rýchlo sa otočila a uvidela svojho kamaráta Oskara v plnej bojovej pohotovosti. V čiernych nohaviciach a koženej veste, so šatkou na hlave a čiernou pirátskou páskou cez oko ho Eva ledva spoznala. Oskar na ňu namieril umeľohmotný meč a naznačil niekoľko hravých výpadov jej smerom.

Eva sa hlasno rozosmiala.

„Ženská prekliata,“ zavrčal Oskar.

Eva s Oskarom boli práve na návšteve námorného múzea v malom prímorskom mestečku Marigold. Múzeum sa otváralo návštevníkom len raz za mesiac a Oskar sa nemohol dočkať,

až tadiaľ Evu prevedie. Bol totiž úplný blázon do všetkého pirátskeho.

„Daj sem klenoty, suchozemská krysa!“ zakričal na kamarátku.

„Mám pre teba zlú správu, Oskar,“ zasmiala sa Eva. „Budiť hrôzu sa ti veľmi nedarí.“

„Daj si pozor, ako hovoríš s kapitánom Krvákom, dievčatko,“ zavrčal Oskar s naklonenou hlavou.

„Kapitán Krvák?“ uškrnula sa Eva. „To skôr kapitán Omdlieva-pri-pohľade-na-krv.“

„Uvidíme, ako ti bude do smiechu, keď budeš kráčať po doske!“ Oskar sekol mečom, urobil výpad a odrazil imaginárny útok, nato Evu štuchol koncom svojho umelohmotného meča do boku.

Eva vykričala.

Naťahovanie sa o meč sa skončilo zápasníckym kľbkom na podlahe. Do miestnosti vstúpili dve staršie dámy a premeriavali deti nesúhlasným pohľadom.

„Pssst!“ napomenula ich jedna a priložila si prst k perám. „V múzeu sa musíte správať ticho!“

Eva a Oskar sa v potlačovanom záchvate smiechu rozbehli jednou z dlhých chodieb, ktoré spájali tunajšie výstavné siene.

„Jo ho hó, túto rundu platím ja!“ prespevoval si Oskar fanfarónsky.

„Pssst!“ napodobnila Eva tú nevrlú dámu. „Veď nás kvôli tebe vyhodia.“

„Aspoň bude konečne nejaká zmena,“ doberal si ju Oskar. „Väčšinou sa do problémov dostávame kvôli tebe.“

Eva sa musela usmiať pri spomienke na všetky horúce chvíľky, v ktorých sa už s Oskarom ocitli. Oskar býval vedľa Evinej babičky Sylvie. Eva predtým jazdila do Marigoldu na prázdniny nerada, až kým tu raz s Oskarom náhodou neobjavili vchod do iného sveta. Odvtedy prežili veľa spoločných dobrodružstiev v cudzích krajinách a museli čeliť mnohým nebezpečenstvám. Te-

raz z nich boli dobrí kamaráti a Eva sa na každé prázdniny u babičky veľmi tešila.

Rozosmiata dvojica sa prehánala múzeom a míňala pritom sklenené vitríny s modelmi lodných vrakov či so starými námornými mapami. Eva sa vrhla za ďalší roh a takmer sa zrazila s ohromným párom nôh. Na poslednú chvíľu sa jej podarilo zastaviť, na rozdiel od Oskara, ktorý do nej zozadu vrazil.

„Uf! Au!“ Oskar si trel dlaňou hlavu. Až potom si všimol zavalitého človeka, ktorý stál Eve v ceste. Veľké nohy patrili prešedivenému staršiemu pánovi s bradou. Tá bývala kedysi hrdzavá, teraz ju však už pretkávalo striebro, ktoré jej prepožičiavalo zaprášený vzhľad. Pán bol vysoký a pekne urastený.

„Spomaľ, spomaľ, dievčatko.“ Pán skôr vrčal než hovoril. „Hmmm. Sylviina vnučka?“

„Eva, pane...“ podarilo sa pípnuť Eve. Na hru a zábavu nemala razom ani pomyslenia.

Pán bol oblečený v šatách do každého počasia ako námorník alebo rybár a Eva si všimla, že jeho dlhé nohy vyzerajú každá inak. Tam, kde by malo byť ľavé lýtko, mal muž drevený pahýľ.

„To je samá zábava a hranie, až kým nejaký hlúpy chlapec nepríde o oko.“ Pán uprel zrak na Oskara, ktorý sťažka preglgol. „Život piráta nie je vôbec taký idylický, ako ho každý vychvaľuje, vieme? Babička by vám mohla rozprávať!“ Na pánovej tvári sa objavil úsmev. Pomaly sa vliekol preč a chodbami múzea sa začal ozvenou šíriť jeho burácavý smiech.

„Vypadnime odtiaľto,“ sykla Eva. Oskar prikývol. Narýchlo sa zbavil pirátskeho oblečenia a neďaleko vchodu ho vrátil do krabice s kostýmami.

* * *

Vonku svietilo slniečko a Oskara s Evou čakal ešte celý krásny zvyšok dňa.

„Čo teraz?“ spýtala sa Eva.

Oskar, ktorý mal stále ešte hlavu plnú pirátov, navrhoval prieskum starého vraku lode v Čiernej zátok. Mestečko Marigold bolo usadené medzi pobrežím a nepreniknuteľným austrálskym bušom. Bola tu jedna pláž, kde sa dalo skvele plávať, ale zostávajúca časť pobrežia nebola dvakrát prívetivá k plavcom ani lodiam: lemovali ju zradné útesy a príkre skalné výstupky.

Tunajší starý vrak bol predmetom mnohých legiend a miestne deti si veľmi rady vymýšľali nové a nové historky o jeho prekliatí, o pirátoch, ale hlavne o poklade. Čiernu zátoku, kde vrak starej pobrežnej obchodnej lode odpočíval, mali Eva s Oskarom prísne zakázanú. Ale to ich rozhodne nemohlo zastaviť.

„Tu ju máme – stará parná loď *Penrose*,“ ukázal Oskar na vyčnievajúcu časť vraku, sotva sa objavila v dohľade. V čase odlivu čneli nad vodou zhrdzavené pozostatky starej kormidlovne.

„Myslíš, že mala na palube zlato?“ uvažovala Eva. Tá predstava jej pripadala veľmi romantická.

Oskar pokrčil plecami: „Podľa toho, čo mi rozprávala tvoja babička, by som to tipoval skôr na náklad oviec.“

Pri zmienke o svojej babičke sa Eva trochu naježila. V poslednom čase so Sylviou veľmi nevychádzali. Eva Sylviu nútila, aby jej prezradila viac o sile krištáľov, ktorá Eve umožňuje cestovať do iných svetov. Lenže Sylvia odmietla svojej vnučke čokoľvek prezradiť. Ešte včera večer sa o tom dohadovali a Eva s ňou odvtedy neprehovorila ani slovko.

Eva si povzdychla a vydala sa na skalný výbežok, ktorý sa objavoval iba za odlivu. „Dávaj si pozor, kamene sú tu klzké,“ varoval ju Oskar a opatrne sa vydal za ňou.

Eva sa zahľadela do iskriacej tyrkysovej vody pod sebou. A ako sa tak pozerala, všimla si, že sa pod hladinou čosi trbliece.

„Hej! Čo je to?“ ukázala Eva do vody.

Oskar sa ostražito naklonil dopredu: „Ja tam nič nevidím. Tak už poďme domov. Umieram od hladu.“

Eva sa už-už otáčala k Oskarovi, keď ju niečo prinútilo zaváhať. Otočila sa a vrátila sa späť k vode. Zbadala záblesk svetla.

„Tam dole *niečo je*,“ vyhlásila Eva. „Možno je to poklad!“

Oskar sa zamračil. „Vôbec som ťa do toho múzea nemal brať. Až moc rečí o pirátoch.“

Eva bola oblečená do plaviek, a tak si len odložila letné šaty na skalú a skopla z nôh sandále. Opatrne vystúpila na jeden z väčších balvanov, ktorý zostupoval priamo do oceánu.

„Nechceš dúfam...“

„Sleduj!“ Eva sa odrazila od kameňa a s ohromným špláchtom pristála v mori pod ním. Voda bola chladná a osviežujúca.

„Pod' tiež!“ volala Eva.

Oskar zavrteľ hlavou a len sa na ňu pozeral. Eva sa teda zhlboka nadýchla a ponorila sa pod

vodu. Urobila niekoľko temp smerom k morskému dnu. Voda bola priezračne čistá a v tejto časti zátoky nebola veľká hĺbka. Eva pod vodou jasne rozoznávala morské riasy, skalné výčnelky, drobné rybky a malé zhluky farebných koralov.

Ako pátrala vo vode, spoza mrakov sa vynorilo slniečko a vodu pretkal lúč svetla. Pod Evou sa čosi zalesklo, a tak sa vydala za svetlom. Pod vodou sa skrčila, pričupla si na skalný výčnelok a rukami pátrala v morských riasach po poklade. Útesy však boli klzké a Eve zišla noha do úzkej trhliny medzi dvoma kameňmi. Keď sa ju pokúsila vytiahnuť, uvedomila si, že jej uviazol členok v štrbine.

Eva sa zo všetkých síl snažila nohu vytiahnuť. Otočila sa, ale k ničomu to neviedlo.

Noha jej pevne držala medzi skalami a ona bola uväznená sama na dne mora.